

Blind

by Molovich

Piepende remmen, bus 21 komt tot stilstand. De stem van de buschauffeur, naar mij gericht, zakelijk, niet vriendelijk, niet onvriendelijk: 'Centraal Station, eindhalte'. Het sissende geluid van busdeuren die open gaan. Mensen drommen naar buiten. Voorzichtig vind ik mijn weg naar de uitgang en stap uit. Eigenlijk wilde ik mijn zoon meenemen, maar dat mocht niet van m'n vrouw. 'Je bent blind, gek', zei ze, 'wat denk je nu, dat je de kinderwagen als blindegeleidehond kan gebruiken?' Ik ben op zoek naar Stijloefeningen van Raymond Queneau in de vertaling van Rudy Kousbroek. Het liefst als luisterboek of in braille. Maar als dat er niet is,

Vind ik wel iemand om het voor te lezen. Ik zoek het al een tijdje, maar het is nergens te vinden. Vandaar dat ik naar de Openbare Bibliotheek te Amsterdam ga om 'm te lenen. Auto's suizen langs. Het getik van een voetgangerslicht dat op rood staat. Ik blijf staan. Een paar voetstappen wagen zich al op het zebrapad en dan verandert het ritme van het getik om aan te geven dat het licht op groen springt. Ik loop. Een trambel jengelt. Piepend ijzer van de wielen op de rails. De wind zorgt ervoor dat de miezerregen in het gezicht zweept. Ik loop over het stationsplein. Eerst naar het einde, bij de schuttingen naar rechts. Er zijn veel mensen, maar ze houden allemaal hun mond. Een jas schampt mijn jas. Langs de rijwielstalling. Ik steek een weg over waar geen verkeer komt. Het gedempte gestommel van het stationsplein gaat langzaam over in het algemene geluid van een stad op afstand. Rijdende auto's, een verre sirene, een snerpend brommertje. De ondergrond verandert. Ik sta op een plank. Ergens diep onder mij klinkt het geluid van heipalen en drillboren en zware shovels die af en aan rijden. Ik houd me vast aan een soort houten reling en schuifel voetje voor voetje richting mijn einddoel.

Een vrouwenstem. Engels met een Frans accent. Als het goed is, sta ik nu voor de bibliotheek. Ze heeft een lichte heesheid. Een beetje als Katja Schuurmans. Ze vraagt of dit het postkantoor is. Als het goed is niet, antwoord ik. Ze verontschuldigd zich verschrikt. Kennelijk ziet ze nu pas dat ik blind ben. Ik antwoord dat ze het beste naar de Raadhuisstraat kan gaan. Ze verontschuldigt zich nogmaals. En meteen daarop hoor ik hollende voetstappen. Stap stap stap. En verderop een auto die, aan het hoge toerental te oordelen, achteruit aan het rijden is.

Boven, op de tweede verdieping, laat ik me naar een balie leiden. Ik vraag of ze Stijloefeningen van Queneau hebben. 'Ik zal even kijken', zegt de medewerker. Het is een man met een zachtaardige stem. Hoewel de stem ergens ook iets geniepigs, iets stiekems heeft. Iets te zalvend, zeg maar.